

Не, не... Той се е загубил в гората... Или е изостанал, нали го беше втресло... /Връща се към момчетата, които се прибират от сражението/ Братя, не губете дързост... И този път ги обляснахме. През нощта ще се опитаме да слезем край дола и да се измъкнем... А сега, вървете се напийте с вода на извора... По двама по трима... Да не ви усетят... /обръща се тихо към Войновски, изпнат/ Колко жертви дадохме днес? /отива към ранените/ Един от ранените /Перо, горкия Перо, къде те удариха? ПЕРО. В коляното... Ако тръгвате, по-напред ме убийте.. БОТЕВ. Няма да те оставиш... Ще те носим.

/Слънцето залязва, безбрежна тишина олива над смълчаните момчета. Те се измъкват един по един към извора, останалите се събират около войводата, който сида върху един мъхест камък, край храсти цъзнали мипки. Далече се чува проточен, тъжен зов на гръбен сигнал/ Един от ВУНТОВЧИТЕ... Свирят за проверка.

БОТЕВ /заинесено/ Утре... Утре всичко ще се разреши. АПОСТОЛОВА. Можеби тази нощ е последната ни нощ... Колцина от нас ще оцелеят и утре? /извиква? Къде е БОТЕВ. Къде са Титко, Пенчо, Илия? А къде е Микренския Васил? Някъде не виждам гръблата, Дякмата? Троянчето? ОБРЕТЕНОВ. Всички загинаха... Напразно...

БОТЕВ /скланя чело, закрива очи с ръце, оглебен в тежка мисъл/ после внезапно дига глава, обзет от въодушевен порив/ Не! Не! /поклаща глава/ Не е напразна нашата жертва... Не напусто проливаше нашата кръв... Тук, този балкански връх ще остане паметен... Той ще бъде нешаличтим белег, че една сатеммилионен народ иска да живее свободно на земята, която е негов... Той иска от света едно от тия две: нешалич свобода или смърт!

/зачува се далечен хор/

" Не, не напусто Раковски пожертвува целия си живот, хаджи Димитър и Караджата оставиха кости в неравна битка... И не всекме пример от тях! Не напусто Левски увисна на бесилото... Мнозина още, след нас, ще оросят с кръвта си безбройните чукари по земята ни /вдъхновени от нашия пример, от нашия подвиг.../ Един на други ние предаваме съвешения ба'ряк на свободара, на стремета за истина и правда... Каравелов и Левски го поеха от Раковски, аз го прех от Каравелов, от мен ще го поехат други, младите които идат...

БОТЕВ. Не! Нашата жертва не е напразна. Захваща се вече драмата на Балканския полуостров... И няма вече връща-не. Свободата не и грее...

/заглежда се към планинските върхове над които е залязало слънцето в огненопурпурно сияние, което бавно загасва/ /той е бавно смаян, все по-силно/